

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **O. L.**
bytem V. 27, X V. u L.
zastoupený advokátkou JUDr. Jarmilou Pospíšilovou
sídlem Havlíčkova 22, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

za účasti: **Zemědělské družstvo Senice na Hané**
sídlem Vodní 214, 783 45 Senice na Hané

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2017, č. j. KUOK 28738/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým bylo ve výroku I. zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí města Litovle, Komise pro projednání přestupků (dále jen „komise“), ze dne 14. 12. 2016, č. j. LIT 26676/2016. Výrokem II. žalobou napadeného rozhodnutí bylo rozhodnutí města Litovle ze dne 14. 12. 2016 ve výroku o náhradě škody zrušeno a věc náhrady škody byla vrácena městu Litovli k novému projednání.
2. Rozhodnutím města Litovle byl žalobce uznán vinným tím, že úmyslně způsobil škodu na cizím majetku krádeží, když dne 18. 10. 2015 v době od 9.00 h do 9.53 h na pozemcích p. č. 751/5 (půdní blok 4502/8) a p. č. 751/7, p. č. 751/10 (půdní blok 4502/9) v katastru obce Vilémov, v sadu, který obhospodařuje Zemědělské družstvo Senice na Hané (dále „ZD Senice na Hané“), nechal očesat celkem 200 kg jablek a způsobil tak ZD Senice na Hané majetkovou škodu.
3. Za tento přestupek byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 50 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a náhrada nákladů správního řízení v paušální výši 1 000 Kč. ZD Senice na Hané bylo podle § 70 odst. 2 zákona o přestupcích odkázáno s nárokem na náhradu škody na soud.
4. V **žalobě** žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí města Litovle i žalovaného. Nezákonnost těchto rozhodnutí spatřuje především v nesprávném posouzení úmyslu, a tedy zavinění. Správní orgány posuzovaly otázku úmyslu formalisticky a nedostatečně, neprovedly dostupné důkazy a provedené důkazy pak nehodnotily v souvislostech. Žalovaný postupoval v rozporu s § 50 odst. 3, 4 a § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“).
5. Žalobce nezpochybňuje, že v předmětné lokalitě skutečně trhal jablka ani to, že zde stříhal vodící dráty (v dané věci probíhá trestní řízení před Okresním soudem v Olomouci, sp. zn. 6 T 200/2016). Tvrdí, že na pozemcích hospodaří se souhlasem vlastníků na základě nájemní smlouvy uzavřené s manželi P.. V daném prostoru takto hospodaří již řadu let, přičemž ZD Senice na Hané mu tento stav tolerovalo celou dobu až do doby, ve které se měl dopustit předmětného přestupku. Žalovaný se obranou žalobce nijak podrobněji nezabýval, celé jeho rozhodnutí se opírá o hodnocení jediného důkazu, a to rozhodnutí ministra zemědělství. Avšak toto rozhodnutí ministra zemědělství neřeší a ani nemůže řešit otázku platnosti nájemní smlouvy mezi žalobcem a manželi P.. Žalobce zdůrazňuje, že ministr rozhodoval o námitce v řízení souvisejícím s přiznáním dotací na hospodaření. Žalobce trvá na tom, že nájemní smlouva je platná, její platnost nezpochybnilo ani ZD Senice na Hané. Podle manželů P. neexistuje žádná dohoda o bezúplatném užívání těchto pozemků společností SENIMO a. s. (viz rozhodnutí ministra zemědělství Ing. T. ze dne 17. 9. 2013). Na podporu své obrany žalobce doložil i důkazy – listiny, které jsou v rozhodnutí žalovaného zmíněny pouze okrajově, bez bližšího hodnocení. Správní orgány se nezabývaly např. vytýčením a vydáním předmětných pozemků, přestože žalobce doložil do spisu nepochybný důkaz. Závěrem žalobce opakovaně uvádí, že v daném případě nemůže být úmysl dovozen, když se v rozhodné době na předmětných pozemcích choval stejným způsobem jako dlouhodobě předtím. Na celé věci nemůže nic změnit ani neustále zmiňované rozhodnutí ministra zemědělství Ing. J., jež se pro žalovaného stalo jediným důkazem.

6. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhuje žalobu zamítnout pro nedůvodnost s odůvodněním, že žalobní námitky jsou svým obsahem obdobou námitek uvedených v odvolání proti žalovanému rozhodnutí, jakož i v odvolání proti dříve vydanému, zrušenému rozhodnutí města Litovle. Žalovaný odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a současně na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
7. V daném řízení o přestupku vyplynul bez důvodných pochybností závěr, že ZD Senice na Hané na základě jednoduché pozemkové úpravy užívá předmětné pozemky, ze kterých byla žalobcem odcizena jablka. Toto právo zanikne až schválením komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Vilémov u Litovle. Manželé P. dotčení jednoduchou pozemkovou úpravou dostali do zatímního užívání pozemky náhradní. Žalovaný neměl žádný důvod nezohlednit zjištění z pravomocného usnesení ministra zemědělství ze dne 25. 6. 2014, č. j. 44507/2014-MZE-12151. Poněvadž žalobci byl obsah usnesení ministra zemědělství znám, což prohlásil v rámci ústního jednání před správním orgánem I. stupně, nemohl důvodně namítat, že nájemní smlouvu sjednanou mezi ním a manželí P. o nájmu mj. jednáním žalobce dotčených pozemků pokládal za platně uzavřenou a že jablka neodcizil.
8. K námitce, že zavinění bylo posouzeno nesprávně a formalisticky, žalovaný uvádí, že žalobce prokazatelně věděl, že předmětné plody jsou pro něj cizí věcí, přesto najal tři osoby a těmto dal pokyn k jejich ořezání, které následně odvezl a zužitkoval. Ani žalobcem tvrzená tolerance ZD Senice na Hané týkající se sběru jablek z předmětných pozemků v minulosti nemohla být okolností vylučující protiprávnost jednání žalobce dne 18. 10. 2015.
9. Námitka, že žalovaný vycházel při rozhodování v odvolacím řízení jen z předmětného usnesení ministra zemědělství, je lichá. Při rozhodování o závadovém jednání žalobce bylo přihlédnuto nejen ke skutečnosti o zatímním uspořádání vztahů vlastníků pozemků daném jednoduchou pozemkovou úpravou, ale i k vyjádření ZD Senice na Hané, a bylo posuzováno i vyjádření žalobce coby obviněného z přestupku, byť jeho námitky v řízení o přestupku nebyly shledány opodstatněnými.
10. Co se týče žalobcem doložených listin, ty na zjištěném stavu věci nemohly ničeho změnit, jelikož nezaložily manželům P., natož žalobci, právní důvod k nakládání s předmětnými jablky.
11. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 20. 3. 2017 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.
12. Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 s. ř. s.).
13. Ze **správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil z usnesení ministra zemědělství Jurečky ze dne 25. 6. 2014, č. j. 44507/2014-MZE-12151, do zániku jednoduchých pozemkových úprav (dále „JPÚ“) mohou manželé P. užívat nebo přenechat do užívání někomu jinému jen ty pozemky, které jim byly v rámci této JPÚ přiděleny jako pozemky náhradní. Z tohoto důvodu není platná nájemní smlouva, kterou jmenovaní uzavřeli se

žalobcem na pozemky, které jsou sice v jejich vlastnictví, ale podle JPÚ je má v zatímním bezúplatném užívání jiná osoba.

14. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
15. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 18. 10. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 21. 3. 2017.
16. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto soud posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
17. V posuzovaném případě je předně třeba vysvětlit, že k odcizení jablek došlo dne 18. 10. 2015 na pozemích parc. č. 751/5 (půdní blok 4502/8) a parc. č. 751/7 a 751/10, které jsou součástí pozemkové úpravy (dále jen „PÚ“).
18. Pozemkovými úpravami se ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnaní jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8 (§ 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úradech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, dále i „zákon o pozemkových úpravách“).
19. Předmětem pozemkových úprav jsou všechny pozemky v obvodu pozemkových úprav (odst. 2) bez ohledu na dosavadní způsob využívání a existující vlastnické a užívací vztahy k nim (§ 3 odst. 1 zákona č. 139/2002 Sb.).
20. Z usnesení ministra zemědělství ze dne 25. 6. 2014 se podává, že dotčených pozemků se týkala jednoduchá PÚ, jejíž projekt byl schválen dne 21. 10. 1999 vlastníky celkem 2/3 půdy dotčené pozemkovou úpravou; manželé P. (vlastníci pozemků, ze kterých byla odcizena jablka), odstoupili od jednoduché PÚ na základě zaslaného oznámení Pozemkového úřadu v Olomouci ze dne 24. 6. 2008 (to vše podle vyjádření Krajského pozemkového úřadu v Olomouci ze dne 6. 6. 2013).
21. Jak již bylo uvedeno v usnesení ministra zemědělství ze dne 25. 6. 2014, odstoupení manželů P. od jednoduchých pozemkových úprav nemělo podle tehdy platného zákona o pozemkových úpravách žádné právní účinky a tyto úpravy nezanikly. S komplexní pozemkovou úpravou dne 21. 10. 1999 vyslovalo souhlas vlastníků více než 2/3 výměry dotčené půdy a tyto úpravy potvrdil i Pozemkový úřad v Olomouci. Následně na předmětných pozemcích započala komplexní pozemková úprava, a to dne 13. 5. 2011.
22. Žalobce tvrdil a dosvědčil nájemní smlouvou ze dne 16. 2. 2010, že užívá předmětné pozemky z tohoto právního důvodu. Podle § 11 odst. 8 věty první zákona č. 229/1991 Sb., schválený návrh pozemkových úprav je závazným podkladem pro rozhodnutí pozemkového úřadu o výměně nebo přechodu vlastnických práv, určení výše úhrady a lhůty podle § 10 odst. 2, popř. o zřízení nebo zrušení věcného břemene k dotčeným pozemkům a pro zpracování obnoveného souboru geodetických informací. Podle § 11 odst. 8 věty první a čtvrté zákona č. 229/1991 Sb. dosavadní nájemní vztahy, zatímní

bezúplatné užívání a časově omezený nájem k předmětným pozemkům, kterých se rozhodnutí týká, zanikají k 1. říjnu běžného roku.

23. Zákon nezakládá nájemci právo na zachování nájemních vztahů. Řízení o pozemkových úpravách je vedeno ve veřejném zájmu a zahajováno je *ex officio* (§ 2, § 6 odst. 1 až 3 zákona o pozemkových úpravách). Tento veřejný zájem je pak v zákoně (§ 2) definován: jde jednak o zajištění *podmínek pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství a zvýšení ekologické stability krajiny*, jednak o vytvoření podmínek *pro racionální hospodaření vlastníků půdy* (zde se veřejný zájem setkává s jednotlivými partikulárními zájmy soukromými). K povaze tohoto typu řízení se již v minulosti vyjadřoval opakovaně i Ústavní soud, a to např. v rozhodnutí publikovaném ve Sbírce zákonů pod č. 152/1998. Závěry uvedené v tomto plenárním závěru se sice vztahují k předcházející úpravě pozemkových úprav (již citovaný zákon č. 284/1991 Sb.), jsou však použitelné i za účinnosti úpravy současné, neboť ta je vystavěna na stejných principech.
24. Každý vlastník nemovitostí vstupujících do pozemkové úpravy musí akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo správným procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky, omezení a regulativy. Jinými slovy vyjádřeno: nesouhlas účastníka řízení [zde vlastníka pozemků dotčených pozemkovou úpravou a osoby, jejíž věcná práva k nemovitostem mohou být pozemkovou úpravou dotčena - § 5 odst. 1 písm. a) zákona o pozemkových úpravách] s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jejím schválení (§ 11 odst. 4 zákona), neopírá-li se o tvrzení o porušení shora uvedených zákonných požadavků.
25. Právě na nesouhlasu s věcným uspořádáním vlastnických vztahů k pozemkům, jejich umístěním a schválením společných zařízení v intencích schváleného návrhu pozemkové úpravy je však podstatná část argumentace žalobce založena.
26. Žalobce, stejně jako manželé P., opakovaně opomíjeli, že manželům P. byly dány do užívání náhradní pozemky, které manželé P. přenechali do užívání A. H.. Pouze toto přenechání užívání pozemků, a to náhradních, bylo učiněno v souladu se zákonem o pozemkových úpravách. K pronájmu pozemků, za něž převzali do náhradního užívání manželé P. pozemky jiné, neměli žádný právní důvod. Tento stav trval až do schválení komplexních pozemkových úprav.
27. Žalobce si byl těchto skutečností vědom. Žalobce požádal o změnu v evidenci půdy podle uživatelských vztahů podle § 3g odst. 7 věty první zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého *v evidenci půdy zařazený uživatel může podat Fondu žádost o úplné vynětí z evidence půdy*. V usnesení ministra zemědělství ze dne 25. 6. 2014 žalobce byl náležitě poučen. Sám žalobce potvrdil při ústním jednání komisi dne 2. 3. 2016, že o tomto usnesení věděl (srov. č. l. 66 správního spisu komise).
28. Za daného stavu nemůže obstát žalobcova námitka, že mu nebylo prokázáno zavinění formou úmyslu. Jak je uvedeno výše, bylo prokázáno, že žalobce věděl, že neměl žádný právní důvod k užívání předmětných pozemků a jablka tak na nich trhal v rozporu se zákonem a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.
29. Lichá je z uvedených důvodů i námitka žalobce, že měl platnou nájemní smlouvou. Soud opakuje, že v souladu se zákonem o pozemkových úpravách mohli manželé P. přenechat

do užívání jiné osobě pouze pozemky, které jim byly předány k náhradnímu užívání a nikoli ty pozemky, které takto byly nahrazeny.

30. Nedůvodná je námitka, že ministr neměl oprávnění posuzovat platnost smlouvy v řízení o námitce osoby zúčastněné na řízení, zahájeném na žádost žalobce ke změně v evidenci půdy. Jak již bylo uvedeno správně v citovaném usnesení ministra výkladem zákona o pozemkových úpravách, předmětné pozemky manželů P. byly dotčeny jednoduchými pozemkovými úpravami a tzv. odstoupení manželů P. zaslané pozemkovému úřadu nemělo žádné právní účinky, neboť pozemková úprava byla dne 21. 10. 1999 schválena vlastníky 2/3 výměry dotčené půdy. Zákon o pozemkových úpravách neumožňuje menšině vlastníků, které nesouhlasí s PÚ, z úprav „vystoupit“ a „vyloučit“ se z působnosti tohoto zákona.
31. Ministr jakožto orgán rozhodující o námitce musel příslušná ustanovení zákona o zemědělství vyložit a zjistit, zda byly splněny podmínky žadatele o zápis změn v evidenci půdy. Oprávnění k této žádosti žalobce neměl a to byla podmínka (zápisu změn) *sine qua non* (bez jejíhož splnění to není možné).
32. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že citované usnesení ministra mu uložilo nějakou povinnost. Toto usnesení je opakovaně citováno zejména proto, že nejlépe popisuje celou skutkovou a právní situaci, za které ke spáchání přestupku došlo a které citací jiných listin ze správních spisů a zákonných ustanovení dosvědčuje, že byla naplněna skutková podstata projednávaného přestupku – zejména, že došlo k úmyslné krádeži.
33. Citované usnesení není jediným důkazem, jak dovozuje žalobce, ale je podkladem a důkazem, ze kterého napadená rozhodnutí vycházejí, a to zcela po právu. Žalobce nijak nezpochybnil jeho obsah ani závěry. Usnesení bylo řádně čteno jako důkaz při ústním jednání dne 2. 3. 2016 (č. l. 66 správního spisu komise).
34. Lichá je námitka, že nebylo ve správním řízení zjišťováno, na základě jakého titulu je oprávněna užívat předmětné pozemky osoba zúčastněná na řízení. Naopak, jak již bylo výše uvedeno, citované usnesení ministra bylo vydáno na základě námítky osoby zúčastněné na řízení, které byla oprávněným uživatelem těchto pozemků v souladu se zákonem o pozemkových úpravách a jeho účelem, jak je prokázáno usnesením ministra.
35. Neopodstatněná je námitka žalobce, že se správní orgány nezabývaly listinou o vytýčení a vydání pozemků manželů P.. Komise uvedla, že nejsou podstatné pro rozhodnutí. S tímto posouzením soud souhlasí, neboť manželé P. byli oprávněni přenechat do užívání jiné osoby pouze pozemky, které jim byly přiděleny jako náhradní, což učinili a užívá je A. H.. Manželé P. nemohou duplicitně užívat jak pozemky, za něž dostali náhradu formou přenechání k užívání náhradních pozemků, tak tyto pozemky náhradní. To by bylo v rozporu se zákonem o pozemkových úpravách. Námitka vytýčením pozemků se tak míjí s projednávanou věcí, nemá souvislost s tím, které pozemky byli manželé P. oprávněni užívat, protože šlo o pozemky zcela jiné.
36. Aby měl správní orgán nebo soud povinnost provést navrhovaný důkaz, musela by zde být potřeba tento důkaz provést.
37. Podle judikatury Ústavního soudu (srov. kupř. rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, a ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03) lze neakceptování důkazního návrhu účastníka

řízení z hlediska věcného obsahu odůvodnění založit pouze třemi důvody. První je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Druhým je argument, podle kterého důkaz není způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno. V daném případě bylo čtení citované listiny o vytýčení pozemků nadbytečné.

38. Nedůvodná je námitka, že dosud žalobce užíval pozemky ve vlastnictví manželů P. a nebyl za to postihován. Předcházející protiprávní užívání předmětných pozemků žalobcem nevyvíňuje žalobce z projednávaného skutku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu České republiky ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017-39, podle kterého *správní orgán tím, že určité jednání ponechává bez postihu, byť je k tomu vybaven potřebnými pravomocemi, takové jednání bez dalšího ještě neaprobuje jako správné a souladné se zákonem. Pouhé „mlčení“ veřejné správy, resp. její nečinnost v oblasti postihování deliktního jednání, bez dalšího nezakládá legitimní očekávání, že dosud nepostihované deliktní jednání deliktním jednáním není, resp. že nebude postihováno ani nadále (§ 2 odst. 4 správního řádu).*
39. Soud se ztotožnil se skutkovými a právními závěry správních orgánů a v dalším na ně odkazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu pojednávající o možnosti osvojení závěrů správního orgánu krajským soudem ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz).
40. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
41. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II). Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žádné nežádala, soud jí neuložil žádnou povinnost, žádné její náklady ze spisu nezjistil ani zde nejsou žádné důvody hodné zvláštního zřetele (výrok IV).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. října 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H..